

แนวทางการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ

ณัฐพร	ทองเนตร	รหัสนักศึกษา 571151321003
นิรารรณ	บุญยัง	รหัสนักศึกษา 571151321009
วรรณทกานต์	เปลี่ยนสี	รหัสนักศึกษา 571151321011
ณาดยา	ใจยา	รหัสนักศึกษา 571151321051
สมลภรณ์	ตันกรณ	รหัสนักศึกษา 571151321052
ยุวธิดา	ลีบสายดี	รหัสนักศึกษา 571151321053
สุมาลี	มณีนวษ์	รหัสนักศึกษา 571151321054
ศศิธร	ทิวงค์	รหัสนักศึกษา 571151321058

ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

โปรแกรมวิชาการศึกษาศรีมว. 2

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์การศึกษากำแพงเพชร

ภาคการศึกษา ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2557

รายงานแนวทางการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการส่งเสริมทางภาษาของเด็ก ให้เจริญงอกงามอย่างมาก และเป็นการส่งเสริมอย่างถูกต้องและเพียงพอ จะทำให้เด็กได้รับการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว อันจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงใคร่ขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดทำรายงานในครั้งนี้ทุกท่าน ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี หากมีข้อบกพร่องประการใด ผู้จัดทำขอน้อมรับไว้และจะแก้ไขในโอกาสต่อไป

คณะผู้จัดทำ
16 กรกฎาคม 2558

การส่งเสริมพัฒนาการของเด็กโดยใช้เพลง

สุมนา พานิช (2531) กล่าวว่า การสอนเพลงให้แก่เด็กเล็กจะช่วยพัฒนาเด็กในด้านต่างๆ ดังนี้

1. พัฒนาสุขภาพพลานามัยของเด็ก เด็กได้มีโอกาสมุ่งทำทางประกอบและเคลื่อนไหวไปตามเนื้อเพลง
2. พัฒนาการขณะที่เด็กเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับเพลงเด็กจะมีจิตใจร่าเริงแจ่มใส มีความสนุกสนาน คลายความตึงเครียดและเด็กที่ขี้อายมีโอกาสดำแสดงออกด้วย
3. พัฒนาทางด้านสังคม เพลงเป็นสื่ออย่างหนึ่งซึ่งสามารถชักจูงให้เด็กๆ และครูประจำชั้น มีความสนิทสนมกันมากขึ้น และเพลงบางเพลงต้องทำท่าทางร่วมกันทำให้เด็กได้ใกล้ชิดกันอีกด้วย
4. พัฒนาสติปัญญา เพลงช่วยให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจ สามารถจดจำเรื่องราวต่างๆ และช่วยพัฒนาทักษะความสามารถด้านต่างๆ ด้วย กล่าวคือ
 - 4.1 พัฒนาด้านภาษา เมื่อเด็กทำท่าทางประกอบเนื้อเพลงแล้วสามารถทายได้ว่า เด็กเข้าใจความหมายเนื้อเพลงหรือไม่จากท่าทางที่เด็กทำ
 - 4.2 พัฒนาด้านคณิตศาสตร์เพลงช่วยให้เด็กมีความเข้าใจและจดจำเกี่ยวกับ จำนวนและความหมายของ

คก บางคำทางคณิตศาสตร์

4.3 พัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และธรรมชาติศึกษาเพลงเด็กมีหลายเพลงที่เกี่ยวกับธรรมชาติรอบๆ ตัวเด็ก เช่น เกี่ยวกับสัตว์ พืช ปรากฏการณ์ธรรมชาติ เป็นต้น เด็กสามารถ เข้าใจธรรมชาติรอบๆ ตัวได้จากเพลงเหล่านี้และจดจำได้แม่นยำ

4.4 พัฒนาด้านสังคมศึกษา เพลงจะช่วยให้เด็กเข้าใจเรื่องราวต่างๆ เช่น โครงสร้าง ของสังคมที่แวดล้อมตัวเด็กว่า ในครอบครัวมีผู้ใดบ้างและใครเกี่ยวข้อง เป็นอะไรกับใครบ้าง ให้เด็กมีความเข้าใจเกี่ยวกับกิจกรรมที่เด็กต้องปฏิบัติในด้านความมีระเบียบวินัย ครูสามารถนำเพลง มาสอนให้เด็กร้องหรือเป็นสัญญาณว่าเมื่อได้ยินเพลงเหล่านี้แล้วเด็กจะต้องปฏิบัติตามที่ตกลงกัน

เช่น เพลงยืนตรงหรือเพลงกระดิ่ง โรงเรียนนอกจากนี้เพลงยังฝึกให้เด็กมีลักษณะนิสัยที่ดีมีความรับผิดชอบ รู้จักเก็บของเมื่อเล่นเสร็จแล้วหรือรู้จักทิ้งของให้ถูกที่ และยังช่วยปลูกฝังให้เด็กมีความ รักชาติบ้านเมืองและองค์ประมุขด้วย

วิรัช ชูสูงเนิน (2529อ้างใน นันทิรัตน์คมขำ,2539) ได้กล่าวถึง สิ่งที่เกี่ยวข้องระหว่างครู กับเด็ก ในเรื่องการสอนตามแนวคิดของ JeanRatt ว่าจะต้องเป็น ไปตามพัฒนาการและความสามารถ ของเด็ก ในด้านการเรียนการสอน ครูจะต้องเข้าใจถึงอุปนิสัยของเด็ก ใช้หลักจิตวิทยาแต่ละคน ครู จึงต้องวางแผนการสอนเพลงให้เด็กปฐมวัยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามขั้นตอน

แนวทางในการส่งเสริมการฟัง

ภรณ์ คุรุตะนะ (2523) ได้กล่าวถึง การสอนทักษะการฟังว่า ครูควรเตรียมกิจกรรมเรื่องการ ฟังแก่เด็ก ดังนี้

1. ครูต้องพยายามจัดกิจกรรมที่น่าสนใจและสนุกโดยวางแผนการจัดกิจกรรมแต่ละ ช่วงเวลาตามความสนใจของเด็ก และจัดสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมกับกาฟัง
2. กระตุ้นให้นักเรียนทราบว่า การฟังเป็นเรื่องที่จำเป็น
3. การสอนฟังให้เด็ก โดยวิธีการที่ครูพูด ให้ชัดแต่เบาพอที่จะให้เด็กสนใจฟังและครูใช้เวลาเด็กในการรับฟัง หรือเตรียมตัวให้มากพอ เพื่อให้เด็กหยุดกิจกรรมอื่นแล้วหันมาสนใจฟังครูและที่สำคัญครูควรใช้คำอธิบายง่ายๆ
4. ครูต้องเป็นผู้ฟังที่ดีโดยทำตัวอย่างให้เด็กเห็นได้ชัดเจน เช่น การหันหน้าไปทางผู้พูด เป็นต้น
5. สร้างบรรยากาศที่ดีสำหรับเด็กและครู
6. ช่วย让孩子พัฒนาการรับรู้เสียงให้รู้จักแยกเสียงที่ได้ยินในชีวิตประจำวัน
7. เปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรมต่างๆ ให้เด็กได้ฟังเรื่องหรือประสบการณ์ที่มีความหมายเพื่อเพิ่มพูนความ

กุลยา ตันติผลลาชีวะ(2540) กล่าวว่า ครูต้องใช้การฟังอย่างจริงจังกับเด็ก ฟัง อย่างเข้าใจฟัง แล้วคิดเพื่อ ประเมินค่าว่าเด็กกำลังสื่อสารสิ่งใดให้กับครูพร้อมตอบสนอง ให้เด็กคิดกระตุ้น ให้เด็กกระตือรือร้นที่จะตอบ และกระทำในสิ่งที่นำไปสู่การเรียนรู้ที่ถูกต้อง

เยาวพา เตชะคุปต์(2528) กล่าวถึง การจัดประสบการณ์ในการฟังไว้ว่าครูควรมีวิธีการ ดังนี้

1. ให้เด็กรับฟังอย่างสบาย
2. ให้เด็กเข้าใจว่าการฟังเป็นสิ่งสำคัญ ควรตั้งใจฟังผู้อื่น และฝึกมารยาทในการรับฟัง
3. การปฏิบัติงานในการสอนฟัง ครูควรปฏิบัติดังนี้
 - 3.1 พูดด้วยน้ำเสียงปานกลางพอที่เด็กจะได้ยิน ไม่ควรตะโกนตะเบ็ง หรือพูดค่อยจนเกินไป
 - 3.2 อย่าพูดมากจนเกินไป จนเด็กหมดความสนใจและไม่ตั้งใจฟัง
 - 3.3 ให้เวลาเด็กเตรียมพร้อมที่จะรับฟัง เช่น ให้เด็กเตรียมตัวให้พร้อมก่อนที่จะพูดกับเด็ก
 - 3.4 อธิบายให้ เด็กเตรียมพร้อม โดยใช้คำพูดง่ายๆ และมีการเตรียมตัวล่วงหน้า

ดังนั้นสรุปได้ว่า ในการจัดการเรียนการสอนการฟังมีความสำคัญและจำเป็นมากสำหรับเด็กปฐมวัย การฝึกเด็กปฐมวัยนั้นควรใช้คำพูดที่มีความชัดเจน เสียงไม่ควรดังหรือค่อยเกินไปและที่สำคัญไม่ควรพูด มากเพราะเด็กอาจเบื่อก่อนที่จะฟังและให้โอกาสเด็ก ในการเตรียมตัวที่จะฟัง ครูควรใช้คำพูดที่ง่ายๆ ในการฟัง สำหรับเด็กปฐมวัยนี้สามารถจัดกิจกรรมได้หลายรูปแบบ เช่น การฟังเพลง ฟังนิทาน ฟังเสียงดนตรี และฟัง เสียงต่างๆ และวิธีที่ใกล้ตัวเด็ก และสามารถเข้าใจได้ง่ายอีกวิธีหนึ่ง คือฟังเสียงจากการพูดเล่าเรื่อง โดยใช้ ภาพประกอบการพูด

การส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของปฐมวัย

โดยทั่วไปเด็กสามารถพัฒนาการพูดและการอ่านได้ตั้งแต่ในช่วงปฐมวัย วิธีสอนอ่านที่เหมาะสมสำหรับเด็กมีดังนี้

ไนเบอร์ก (Nyberg, 1996 อ้างถึงใน อำพร ศรีทรัพย์, 2540 : 17) กล่าวว่า การเปิดโอกาสให้เด็กเขียนอ่านบ่อยๆ มีผลทำให้การเขียนการอ่านของเด็กก้าวหน้าขึ้น เพราะเด็กสามารถเรียนอ่านได้จากสิ่งแวดล้อม เช่น จากป้ายถนนจากป้ายสัญลักษณ์ต่างๆ ไป และเด็กสามารถเขียนได้ จากการขีดเขียนบนพื้นทราย ฝาผนัง ราวกับว่ามีสิ่งเหล่านั้นเป็นกระดาษ

มอริสัน (Morrison, 1987 อ้างถึงใน หรรษา นิลวิเชียร, 2535 : 225) กล่าวว่า การสอนอ่านนั้นควรส่งเสริมให้เด็กพูดเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง ของเพื่อนและของผู้ใหญ่ เปิดโอกาสให้ทำกิจกรรมการใช้กลัมนื้อใหญ่ การให้ประสบการณ์ด้านการเขียน เช่น ฟังนิทาน การเล่าเรื่องจากสื่ออ่านป้ายประกาศในห้องเรียน การใช้ภาษาในศูนย์ต่างๆ ในห้องเรียน

เอลคินด์ (Elkind, 1978 อ้างถึงใน นิตยา ประพุดติกิจ, 2536 : 158) กล่าวว่า การอ่านจะประสพผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพประกอบด้วย การมีใหญ่แบบอย่าง การให้รางวัลชมเชยเมื่อเด็กอ่าน การได้ปฏิบัติจริง การสอนในโรงเรียน และการจัดสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนให้เด็กใช้ภาษา

นอกจากนี้ ฉันทนา ภาคกงข(2538 : 3) ได้สรุปลักษณะการอ่านไว้ ดังนี้

1) การเรียนด้านการอ่านเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ จากตัวหนังสือที่พบในสิ่งแวดล้อม เช่น สัญลักษณ์จราจร ป้ายชื่อร้าน ตรากล่องหรือสินค้าที่คุ้นเคย ป้ายประกาศ

2) เด็กมีโอกาสเห็นตัวหนังสือมาก ย่อมมีโอกาสพัฒนาการอ่านได้รวดเร็ว

3) เด็กเรียนรู้ด้านการอ่านได้ดีเมื่อสิ่งนั้นมีความหมายเลขต่อเด็ก

4) การอ่านหนังสือนิทานให้เด็กฟังอย่างสนุกสนานอยู่เสมอ ช่วยให้เด็กพัฒนาการอ่านได้รวดเร็วและรักษาการอ่าน

5) เด็กเรียนรู้ที่จะอ่านภาพจากนิทานและค่อยๆ เรียนรู้เสียงพยัญชนะจากตัวหนังสือในนิทาน

6) เด็กชอบอ่านข้อความที่ผู้ใหญ่ช่วยเขียนถ่ายทอดความคิดของตน จากผลงานศิลปะสร้างสรรค์ของตน

7) การมีโอกาสอ่านมากย่อมนำไปสู่การพัฒนาด้านการเขียนได้รวดเร็ว

จะเห็นว่าการส่งเสริมการอ่านให้กับเด็กสามารถทำได้หลายวิธี แต่สิ่งหนึ่งที่ควรตระหนักถึง คือ ควรเริ่มตั้งแต่การสร้างให้เด็กมีความสนใจในการอ่าน เพราะการอ่านที่มีประสิทธิภาพเป็นการอ่านที่เกิดจากความสนใจของเด็กเอง

ลำดับขั้นของพัฒนาการความสามารถด้านการเขียน

การเขียนของเด็กแต่ละวัยมีความแตกต่างกันเริ่มจากการลากเส้นที่ยังไม่มีความหมายไปจนถึงการลากเส้นที่มีความหมายสร้างสัญลักษณ์และสื่อความหมายได้โลเวนเฟรด(Lowenfeld, n.d. อ้างถึง ในสุภาพ กิตติสาร, 2530: 26) ได้กล่าวถึงพัฒนาการในการเขียนของเด็กดังนี้

- 1.) เด็กในช่วง2-4ปีจะมีพัฒนาการในการเขียน โดยหยิบจับขีดเขียนอย่างสะเปะสะปะเพราะยังไม่สามารถบังคับมือได้ จนกระทั่งประสาหมือเริ่มสัมผัสกับการควบคุมสายตาในงานที่ทำได้จะเริ่มเขียนลากเส้นที่เปะปะไปสู่เส้นโค้งมีการรวนซ้ำเส้นเดิมทั้งเส้นในแนวตั้งและเส้นแนวนอนและจะลากเป็นวงกลมจากนั้นเริ่มเลาถึงการขีดเขียนเริ่มสนใจและสำรวจสิ่งต่างๆรอบตัวสามารถแสดงออกมาในเส้นที่ตนเขียน
- 2.) เด็กวัย4-7ปีจะมีพัฒนาการจากการเขียนโดยการขีดเขียนนั้นเริ่มมีความหมายชัดเจนยิ่งขึ้น เป็นการเริ่มต้นสื่อสารด้วยภาพเด็กเริ่มต้นสร้างแบบในการวาดของตนแบบแผนหรือสัญลักษณ์แรกที่เด็กทำขึ้นได้แก่ คน เพราะเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวมากที่สุด

ทิตนา แชมมณีและคนอื่นๆ(2536 : 76) กล่าวถึงพัฒนาการในการเขียนของเด็ก มีลักษณะดังนี้

- 1) เด็กจะวาดแทนการเขียนในการสื่อสารความคิด
- 2) ขีดเขียนแทนการเขียนเด็กจะพยายามที่จะเขียนหนังสือแบบผู้ใหญ่แต่การเขียนของเด็กคือการขีดเขียนในระยะแรกเด็กจะขีดเขียนหัวหน้ากระดาษอย่างไม่มีระบบ ต่อมารู้จักขีดเขียนจากซ้ายไปขวาสิ่งที่ขีดเขียนดูคล้ายตัวอักษรมากที่สุด
- 3) เขียนโดยใช้เครื่องหมายคล้ายตัวอักษรในบางตัว บางตัวไม่คล้ายตัวอักษรแต่เป็นรูปร่างที่เด็กคิดขึ้นเอง
- 4) เขียนตัวอักษรที่รู้จักด้วยวิธีคิดเองเช่น เขียนหัวกลับเขียนสลับตัวอักษร
- 5) คัดลอกตัวอักษรที่อยู่รอบตัว หรือบอกข้อความที่ต้องการเขียน ให้ผู้ใหญ่เขียนแล้วนำไปลอก
- 6) เขียนโดยคิดสะกดขึ้นเอง เช่น เขียน ด ม แทนคำว่าดอกไม้
- 7) เขียนสะกดคำได้ใกล้เคียงกับวิธีสะกดของผู้ใหญ่

จะเห็นว่าการเขียนของเด็กจะเริ่มจากการขีดเขียนเส้นที่ไม่มีมีความหมาย จนเป็นตัวอักษรได้ใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ ซึ่งพัฒนาการเขียนของเด็กต้องอาศัยองค์ประกอบเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของกล้ามเนื้อและสมอง ครูผู้สอนควรเตรียมเด็กให้พร้อมทั้งองค์ประกอบดังกล่าวก่อนที่จะสอนเขียนอย่างเป็นทางการ และการสอนเขียนนั้นไม่ควรบังคับเด็ก เพราะจะทำให้เด็กเกิดความเครียดวิตกกังวลต่อการเขียน ในที่สุดส่งผลให้เด็กเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเขียน ขาดแรงจูงใจภายในที่จะเขียน แต่ควรให้เขียนเมื่อเด็กต้องการจะเขียน

ทฤษฎีพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย

ภาษาพูดเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาอ่านและภาษาเขียนและเพื่อที่จะได้ประโยชน์จากการเรียนในวิชาอื่นๆ (คันสนีย์ จัทรคุปต์. 2543:35) ภาษาและการพูดเป็นสิ่ง ที่ช่วย ส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย ตามทฤษฎีและแนวคิดของการ์ดเนอร์(Gardner) ในทฤษฎีพหุปัญญา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540 : 138) กล่าวถึง สติปัญญาทางด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ว่าทักษะทางภาษานับเป็นส่วนหนึ่ง ของสติปัญญาดังนั้นพัฒนาการทางการพูดจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับเด็กปฐมวัยที่ ต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542:63 – 64) กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการ ติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิตการฝึกพูดเป็นพื้นฐานที่จะช่วยฝึกทักษะด้านภาษา ได้อย่างดีซึ่งจุดประสงค์ของการฝึกพูดมีดังนี้

1. เพื่อให้เด็กพัฒนาการพูดได้คล่องเป็นธรรมชาติได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ
2. พัฒนาความสามารถ ในการพูดได้ชัดเจนได้ฝึกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับเด็ก เช่น “ส” นอกจากนี้ยังควรพูดด้วยน้ำเสียงที่น่าฟังรื่นหูไม่ดัง ไม่ค่อยเกินไป มีความมั่นใจในการพูด
3. พูดถูกต้องจนเป็นนิสัย เช่นเด็กๆ มักจะพูดประโยคปฏิเสธว่า “ผมเปล่าทำ” ต้องแก้เป็น “ผมไม่ได้ทำครับ” หรือ “ไม่ได้ด่าทำละ”
4. เพื่อใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อสังคมกับเพื่อนๆ และบุคคลอื่นๆการที่เด็กจะเป็น ที่น่าคบหาสมาคมด้วยย่อมต้องมีภาษาที่สุภาพดังนั้นการให้การศึกษาเด็กวัยนี้ย่อมจะฝึกเด็กให้ รู้จักใช้คำสุภาพทั้งหลาย เช่น คำว่า “ขอโทษ” “ขอบคุณ” “ขอใจ” โดยต้องเป็นแบบ ให้เด็กและ ต้อง ใช้อย่างสม่ำเสมอนอกจากนี้จะต้องให้ รู้จักกาลเทศะด้วย เสียงที่พูดในห้องเรียนย่อมจะไม่ ต้องดังเหมือนเสียงที่ใช้ในสนาม
5. เพื่อพัฒนาความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่นคือไม่ว่าเพียงแต่แสดงความคิดเห็น ของตนเองเท่านั้นแต่ยังสามารถเข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด สามารถพูดสิ่งที่ผู้อื่นกล่าวไว้ได้
6. การฝึกเลียนเสียงคำพูดก่อนที่จะบรรยายเรื่องราวต่างๆ หากไม่ฝึกในเรื่องนี้เด็ก บางคนจะเล่าเรื่องไม่ตรงจุด เช่น เด็กอาสาจะเล่าเรื่อง “ไปเที่ยวทะเล” แทนที่จะพูดถึงการไปทะเล เด็กบางคนจะมั่วพะวงแต่จุดไม่สำคัญ เช่น การแต่งตัว การซื้อของต่างๆ สำหรับการ เดินทาง ครูอาจต้องช่วยเตือนเด็กให้พูดเข้ามาหาเรื่องอีกทีหนึ่ง
7. เรียนรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น หลักของการออกเสียง เสียงวรรณยุกต์ การเว้นวรรค การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค และคำบางคำมีความหมายได้หลายอย่าง

กล่าวโดยสรุป การพูดเป็นรากฐานของการพัฒนาภาษา ส่งเสริมพัฒนาการทางด้าน สติปัญญา เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลมีความสุข หรือ ทุกข์ ดังนั้น ในเด็ก การพัฒนาการทางการพูดจึงเป็นแนวทางที่จะวางให้เด็กมีความสุขในอนาคตได้สักวันหนึ่ง

ทฤษฎีพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย

มีนักการศึกษาได้ค้นพบว่าเด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการพูดที่แตกต่างกันนั้นมี กระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยดังต่อไปนี้

จรรยา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ (Suvannathat and others. 1985 : 122) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาว่า เกิดขึ้นจากความชำนาญ (Empiricist Approach) ซึ่ง เด็กจะเริ่มเรียนรู้ภาษาอย่างไม่เป็นกฎเกณฑ์ แต่เรียนรู้ภาษาในลักษณะเดียวกับการฝึกทักษะ ความชำนาญและความสามารถด้านอื่นๆ การเรียนรู้คำได้จากการได้ยินคนอื่นพูดซ้ำๆ แล้วนำมาพูด ซึ่งเด็กจะเรียนรู้ได้เร็วถ้าคำที่เด็กเรียนรู้เป็นประสบการณ์ใกล้ตัวเด็กรูปแบบการเรียนรู้ ที่สำคัญสำหรับเด็กปฐมวัย คือ ต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับวัตถุ เช่น ครูนาวัดดูสิ่งของ ของเล่นมา จัดวางในห้องเรียนและตั้งคำถาม เพื่อเร้าให้เด็กหาคำตอบ ซึ่งเป็นการให้เด็กสำรวจวัตถุ นั้น ด้วยตัวเอง

ศรียา และประภัสสร นิยมธรรม (2541: 27–30) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีพัฒนาการทาง ภาษาและการพูดไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีเสริมกำลัง (Reinforcement Theory) ทฤษฎีนี้อาศัยจากหลักทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้น โดยอาศัยการวางเงื่อนไข โรนัลด์ (Rheingold) และคณะพบว่าเด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อให้รางวัลหรือเสริมกำลัง วินิตซ์ (Winitz) ได้อธิบายถึง การที่เด็กเกิดการรับรู้ ในระยะการเล่นเสียงตอนต้นๆ ว่าเป็นการกระทำตามธรรมชาติ ของมนุษย์ ในการที่จะมีจุดหมายปลายทางตัวอย่าง เช่น เมื่อเด็กหิวก็เคลื่อนไหวปาก ซึ่งมี จุดหมายปลายทางที่การดูด และการกิน ต่อมาเมื่อโตขึ้นก็อาจใช้วิธีทำเสียงอ้อแอ้โดยหวังว่า แม่จะเข้ามาหาและเล่นเสียงคุยตามไปด้วย

2. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception) ในบางครั้ง เด็กจะพูดคำที่ไม่ เคยพูดหรือไม่เคยถูกสอน ให้พูดมาก่อนเลย แม้แต่ในระยะเล่นเสียงก็ได้เปลี่ยนแปลงเสียงที่ คล้ายกับคำนั้น จึงสงสัยว่าเด็กเรียนรู้ได้อย่างไร ทฤษฎีนี้ให้คำตอบในแง่ของลิเบอร์แมน (Liberman) ตั้งสมมติฐานไว้ว่า การรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับ การเปลี่ยนแปลงเสียงจึงเห็นได้

บรรณานุกรม

Identifier URL: <http://www.lib.ku.ac.th/KUthesis/2551/SaovalakPon/index.html>

<http://taamkru.com/th/สอนลูกให้มุ่งมั่นในการทำงาน/>

สอนลูกให้มุ่งมั่นในการทำงาน (Teaching Children about Determination

ผู้เขียน: อาจารย์ ประไพ ประดิษฐ์สุขถาวร ครูโรงเรียนทอสีระดับ: ประถมต้น หมวด: เกี่ยวกับประถมต้น